

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

У «Макдональдсі» сиділа демониця.

Вона жадібно пожирала біг-маки.

Зазвичай мені подобалося моє післяшкільне заняття. Я любила визначати серед відвідувачів бездушних і проклятих — це приносило тепле відчуття внутрішнього задоволення. Від нудьги я навіть установила для себе денну норму, але сьогодні мені було не до цього.

Я мала скласти план своєї доповіді на передвступний курс із англійської мови.

— Ти не їстимеш картоплю? — запитав Сем, набираючи з моєї таці повну жменю. Його каштанові кучері спадали на металеву оправу окулярів. — Дякую.

— Тільки не забирай у неї солодкий чай, — Стейсі вдарила Сема по руці, і кілька шматочків картоплі впали на підлогу. — Залишишся без руки.

Я припинила постукувати ногою, але не відвела очей від непроханої гості. Не знаю, що в «Маку» так притягувало демонів, але вони чомусь обожнювали це місце.

— Ха-ха.

— Лейло, на кого ти так дивишся? — Стейсі роззирнулася, окидаючи поглядом переповнений заклад. — На якогось красеня? Якщо так, то краще... А. Ого. Хто взагалі так влягається в люди?

— А що там? — Сем теж обернувся. — А, та годі тобі, Стейсі. Яка кому різниця? Не всі ж, як ти, носять підробки «Прада».

Для них демониця була невинною жінкою середніх років із дуже кепським почуттям стилю. Її тьмяно-каштанове волосся було зібране старомодною фіалковою шпилькою-метеликом. На ній були зелені оксамитові спортивні штани й рожеві кросівки, але що справді впадало в очі — так це її светр: хтось вив'язав спереду басет-гаунда з великими жалісними очима з коричневих ниток.

Та, попри її непримітний вигляд, я знала, що вона не людина.

Не мені її, звісно, було судити.

Це була одна з демонів-позерів. Її видав саме нелюдський апетит. Позери можуть за один раз з'їсти за двадцятьох.

Вони можуть набувати людської подоби й поводитися як звичайні люди, але я знала, що ця «жіночка» могла без зайвих зусиль відірвати голову своєму сусіду. Та головною загрозою була не надприродна сила. Справжню небезпеку приховували її зуби й заразна слина.

Своїх жертв позери кусали.

Одного маленького укусу було достатньо, щоб інфікувати людину демонічним штамом сказу. Починався незворотний процес — і через три дні нова іграшка позера вже нагадувала персонажа фільмів Джорджа Ромера з канібалістичними нахилами.

Зрозуміло, що позери становили неабияку загрозу, якщо, звісно, ви не думаєте, що зомбі-апокаліпсис — це весело. Єдиним плюсом було те, що позери траплялися

дуже рідко і кожен новий укусу укорочував їм віку. Зазвичай достатньо було семи добрячих укусів, аби вони відійшли в небуття. Вони чимось були схожі на бджіл, які помирають, утративши жало, але мізків у них було ще менше.

Позери могли обирати собі будь-яку подобу. Чому ця так вирядилася — для мене лишалося загадкою.

Стейсі скривилася, коли позерка приступила до третього бургера. Демониця не знала, що ми за нею спостережаємо. Позери не відзначалися особливою уважністю, особливо коли були зайняті пожиранням апетитних страв.

— Як же огидно, — Стейсі повернула голову назад.

— А я думаю, що в неї дуже привабливий светр, — Сем усміхнувся, побачивши, як демониця знову напхала рота картоплею. — Лейло, як думаєш, Зейн погодиться дати мені інтерв'ю для шкільної газети?

Я здивовано підняла брови.

— А чому ти хочеш взяти в нього інтерв'ю?

Він кинув на мене багатозначний погляд.

— Хочу запитати, як воно — бути хранителем у Вашингтоні, полювати за поганцями, притягувати їх до відповідальності і всяке таке.

Стейсі захихотіла.

— Тебе послухати — так хранителі прямо супергерої. Сем стелує худими плечима.

— Але ж вони й справді як супергерої. Ти ж сама їх бачила.

— Вони не супергерої, — сказала я й почала свою стандартну промову, яку я всім повторювала, відколи хранителі вийшли з підпілля десять років тому. Тоді після шаленого зростання рівня злочинності, яке аж ніяк не було пов'язане з тодішньою світовою економічною кризою, а радше слугувало знаком від обивателів пекла, які більше не хотіли грати за правилами, альфа

наказали хранителям вийти з тіні. Хранителі постали перед людьми, скинувши з себе кам'яний покров. Зрештою, скульптури горгулій, якими часто прикрашали церкви й будівлі, мали нагадувати хранителів у їхній істинній подобі. Принаймні певною мірою.

Нагорі розвелосся забагато демонів — і хранителі вже не могли продовжувати виконувати свою роботу таємно.

— Вони люди. Такі самі, як і ви, просто...

— Я знаю, — Сем підняв руки. — Слухай, ти ж знаєш, що я не з тих божевільних, які стверджують, що хранителі — це втілення зла, чи верзуть ще якісь подібні нісенітниці. Я просто думаю, що вони круті й було б непогано написати про них у газеті. То як думаєш? Зейн погодиться?

Я ніяково засовалася на стільці. Через те що я жила з хранителями, люди часто бачили в мені або своєрідний місток, який допоможе їм підібратися ближче до хранителів, або ж просто дивачку. Бо всі, навіть двоє моїх найближчих друзів, думали, що я така сама, як і вони. Проста смертна.

— Не знаю, Семе. Не думаю, що хранителі погодяться на будь-яку взаємодію з журналістами.

Сем зажурився.

— Але ти хоча б запитаєш?

— Звісно, — я крутила в руках соломинку. — Але не дуже обнадіюся.

Сем задоволено відкинувся на спинку стільця.

— Хочете почути щось цікаве?

— Що? — зітхнувши, запитала Стейсі та обмінялася зі мною журним поглядом. — Яким випадком фактом ти здивуєш нас цього разу?

— Ви знали, що якщо заморозити банан до твердого стану, ним можна забивати цвяхи?

Я поставила чай на стіл.

— Звідки ти все це знаєш?

Сем забрав у мене останні шматочки картоплі.

— Просто знаю.

— Та він же вічно сидить за комп'ютером, — Стейсі прибрала з обличчя густий чорний чубчик. Не знаю, чому вона його досі не підстригла. Вона постійно підправляла його. — Певно, заради розваги шукає всляку рандомну фігню.

— Саме цим я вдома й займаюся, — Сем зіжмакав свою серветку. — Я шукаю маловідомі факти. Отакий я крутий, — він кинув серветку в обличчя Стейсі.

— Поправочка, — впевнено сказала Стейсі. — Все-таки, думаю, ти цілими ночами шукаєш порнуху.

У Сема почервоніли ямочки на щоках; він підправив окуляри.

— Тобі, мабуть, видніше. Що ви, готові? Нам ще готувати доповідь на англійську.

Стейсі важко зітхнула.

— Ну чому містер Лето не дозволив нам зробити доповідь із класичної літератури за «Сутінками». Це ж *класика*.

Я засміялася, одразу ж забувши про своє завдання.

— Стейсі, «Сутінки» — це не класика.

— А як на мене, Едвард — явно класичний персонаж, — вона витягла з кишені резинку й збрала волосся, що було їй по плечі. — До того ж «Сутінки» набагато цікавіші, ніж «На Західному фронті без змін».

Сем похитав головою.

— Повірити не можу, що ти шойно згадала в одному реченні «Сутінки» й «На Західному фронті без змін».

Ніяк на нього не реагуючи, вона спершу поглянула на мене, потім — на мою татю.

— Ти навіть не торкнулася бургера.

Напевно, я інстинктивно відчувала, що мені потрібна буде причина, щоб лишитися. Я зітхнула:

— Ви йдіть, а я вас через кілька хвилин наздожену.

— Точно? — Сем встав.

— Так, — я взяла до рук бургер. — Я спущуся за кілька хвилин.

Стейсі підозріло поглянула на мене.

— Ти ж не збираєшся нас кинути, як ти любиш?

Я винувато почервоніла. Я вже й не знала, скільки разів мені доводилося скасовувати наші з ними плани.

— Ні. Обіцяю. Я поїм і одразу вас наздожену.

— Ходім, — Сем обійняв Стейсі за плечі, і вони пішли викинути сміття. — Лейла б уже давно поїла, якби ти весь час її не заговорювала.

— Авжеж, завжди в усьому винна я, — Стейсі викинула сміття й помахала мені на виході.

Я поклала бургер назад, нетерпляче спостерігаючи за позеркою. У неї з рота вилітали шматочки булочки й котлети, падаючи на коричневу тацю. У мене одразу ж зник апетит. Але це нічого. Їжа все одно лише приглушувала біль, який невпинно роз'їдав мене зсередини.

Позерка нарешті завершила свій жирний бенкет. Коли вона не поспішаючи вийшла за двері, я взяла свій рюкзак. Вона врізалася прямо в якогось дідуса, який заходив у заклад, і збила його з ніг. Ого. Оце так знахідка.

Всередину шумного закладу донісся тоненький регіт демоніці. На щастя, якийсь хлопець допоміг дідусю встати, і той помахав їй услід кулаком.

Зітхнувши, я викинула свою їжу й попрямувала за нею у вересневу прохолоду.

Навколо перехожих із гулом роїлися різнокольорові душі, створюючи своєрідне електричне поле. За парою, що йшла тримаючись за руки, тягнулися шлейфи пудрового й бірюзового відтінків. Душі цих двох були невинні, але вони не були повністю чисті.

У всіх людей є душа, тобто ество — добре або зле, чого не можна сказати про демонів. Оскільки *більшість*

демонів нагорі мала людську подобу, саме через відсутність у них душі я могла з легкістю їх знаходити й позначати. Окрім бездушності, була ще одна ознака, що відрізняла їх від людей: їхні очі, як і котячі, якимось дивно відбивали світло.

Позерка, трохи накульгуючи, почовгала вулицею. У природному освітленні вигляд у неї був не дуже. Вона вже, мабуть, вкусила кількох людей, тому треба було якнайшвидше її позначити й покінчити з нею.

Мені кинулася в очі листівка на зеленому ліхтарному стовпі. Коли я прочитала напис, мене переповнила злість і мені так захотілося поставити авторів на місце. «Стережіться. Хранителі — не Божі посланці. Настав час каяття. Кінець уже близько».

Під написом була карикатура якоїсь істоти, схожої на койота, схрещеного з чупакаброю.

«Спонсор нашої акції — Церква дітей Божих», — закотивши очі, пробурмотіла я.

Прекрасно. Я терпіти не могла фанатиків.

На вікнах закладу нижче були розклеєні листівки й висів знак, що хранителів там не обслуговують.

У грудях неконтрольованою пожежею розгоралася лють. Та ці ідіоти й гадки не мали, чим хранителі заради них жертвували. Я зробила глибокий вдих і повільно видихнула. Треба було зосередитись на позерці, а не виголошувати про себе промови з уявної трибуни.

Позерка повернула за риг і озирнулася. Її скляний погляд на мить зупинився на мені, але вона одразу ж утратила до мене інтерес. Її внутрішня демоніця не побачила в мені нічого неприродного.

Моя ж внутрішня демоніця хотіла якнайшвидше з цим покінчити.

А тут ще й задзвонив телефон, пронизуючи стегно вібраціями. Стейсі уже, мабуть, думає, куди це я, в біса,